

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 marca 2025 r.,
sprawy **P.Z.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 9 maja 2024 r., sygn. akt II AKa 399/22
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach
z dnia 7 czerwca 2022 r., sygn. akt V K 271/18.

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

P.Z. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 8 grudnia 2016 r., w N., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili P. S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzania mieniem w kwocie 40.000 zł wprowadzając w błąd pracowników wyżej wymienionego banku co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy pożyczki o numerze [...], a także sytuacji

- majątkowej kredytobiorcy w ten sposób, że przedłożyli poświadczający nieprawdę dokument dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania pożyczki w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach P.Z. w P. Sp. z o.o. w W., tj. o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt III);
2. w dniu 12 grudnia 2016 r., w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili I. S.A. z siedzibą w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 99.265,50 zł, wprowadzając w błąd pracowników wyżej wymienionego banku co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy kredytowej o numerze [...], a także sytuacji majątkowej kredytobiorcy w ten sposób, iż przedłożyli poświadczający nieprawdę dokument dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wskazanego kredytu w postaci zaświadczenia o źródle i wysokości miesięcznych dochodów P.Z. w P. Sp. z o.o. w W., tj. o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt IV);
 3. w dniu 19 grudnia 2016 r., w W, działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili N. S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 30.000 zł, wprowadzając w błąd pracowników wyżej wymienionego banku co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy kredytu gotówkowego nr [...], a także sytuacji majątkowej kredytobiorcy w ten sposób, iż przedłożyli poświadczający nieprawdę dokument dotyczący okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wskazanego kredytu w postaci zaświadczenia o źródle i wysokości miesięcznych dochodów P.Z. w P. Sp. z o.o. w W., tj. o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt V);
 4. w dniu 21 grudnia 2016 r., w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić P. S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 56.497 zł, wprowadzając w błąd pracowników wyżej wymienionego banku co do tożsamości osoby składającej wniosek o udzielenie kredytu, jej sytuacji

majątkowej, a w szczególności zatrudnienia i otrzymywanego wynagrodzenia oraz zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy, a także przedkładając podrobione dokumenty w postaci zaświadczenia o źródle i wysokości miesięcznych dochodów P.Z. w P. Sp. z o.o. w W. oraz wykaz transakcji na rachunku o numerze [...], lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odrzucenie wniosku, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. (pkt VI);

5. w dniu 10 stycznia 2017 r., w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić D. S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 100.000 zł, wprowadzając w błąd pracowników wyżej wymienionego banku co do tożsamości osoby składającej wniosek o udzielenie kredytu, jej sytuacji majątkowej, a w szczególności zatrudnienia i otrzymywanego wynagrodzenia oraz zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odrzucenie wniosku, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. (pkt VII);
6. w dniu 11 stycznia 2017 r., w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić S. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 100.000 zł, wprowadzając w błąd pracowników wyżej wymienionej kasy co do sytuacji majątkowej wnioskodawcy, a w szczególności zatrudnienia i otrzymywanego wynagrodzenia oraz zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odrzucenie wniosku, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. (pkt VIII);
7. w dniach 11 stycznia 2017 r. i 12 stycznia 2017 r., w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynem ciągłym, usiłowali doprowadzić E. S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie nie mniejszej niż 70.000 zł, wprowadzając w błąd pracowników wyżej wymienionego banku co do sytuacji majątkowej

wnioskodawcy, a w szczególności zatrudnienia i otrzymywanego wynagrodzenia oraz zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy, a także przedkładając w placówce bankowej podrobiony dokument w postaci wykazu transakcji na rachunku o numerze [...] lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odrzucenie wniosku, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k. (pkt IX);

8. w dniach od 9 do 10 lutego 2017 r., w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynem ciągłym, doprowadzili firmę P. Spółka z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.645 zł, w ten sposób, iż wprowadzili w błąd pracowników pokrzywdzonej osoby prawnej co do zamiaru i możliwości wywiązania się firmy V. Spółka z o.o., która faktycznie nie prowadziła działalności gospodarczej, z zawartych umów o numerach [...], [...]1, [...]2 i [...]3, na podstawie których uzyskali na preferencyjnych warunkach aparaty telefoniczne S. o wartości 3.890 zł, S. o wartości 1.620 zł. S. o wartości 1.620 zł, A. o wartości 3.515 zł. które następnie zbyli ustalonym i nieustalonym osobom, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. (pkt X);
9. w dniu 10 lutego 2018 r., w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili firmę P. Spółka z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.716 zł w ten sposób, iż wprowadzili w błąd pracowników pokrzywdzonej osoby prawnej co do zamiaru i możliwości wywiązania się firmy V. Spółka z o.o.. która faktycznie nie prowadziła działalności gospodarczej, z zawartej umowy o numerze [...], na podstawie której uzyskali na preferencyjnych warunkach aparaty telefoniczne A. o wartości 4409 zł, A. o wartości 4409 zł, S. o wartości 3449 zł, S. o wartości 3449 zł, które następnie zbyli ustalonym i nieustalonym osobom, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (pkt XI);
10. w dniu 13 lutego 2017 r., w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili firmę T. S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 21.862,02 zł w ten sposób, iż wprowadzili w błąd pracowników pokrzywdzonej osoby prawnej co do zamiaru i możliwości

wywiązania się firmy V. Spółka z o.o., która faktycznie nie prowadziła działalności gospodarczej, z zawartych umów o numerach [...], [...], [...] i [...], na podstawie których uzyskali na preferencyjnych warunkach aparaty telefoniczne A. o wartości 7.378.77 zł, A. o wartości 7.378.77 zł, S. o wartości 3.552,24 zł, S. o wartości 3.552,24 zł, które następnie zbyli ustalonym i nieustalonym osobom, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (pkt XII);

11. w dniu 14 lutego 2017 r., w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili firmę O. S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.597,02 zł w ten sposób, iż wprowadzili w błąd pracowników pokrzywdzonej osoby prawnej co do zamiaru i możliwości wywiązania się firmy V. Spółka z o.o., która faktycznie nie prowadziła działalności gospodarczej, z zawartej umowy o numerze [...], na podstawie której uzyskali na preferencyjnych warunkach aparaty telefoniczne A. o wartości 3.539,01 zł, A. o wartości 3.539,01 zł, S. 0 wartości 2.519 zł, które następnie zbyli ustalonym i nieustalonym osobom, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (pkt XIII);
12. w dniu 12 grudnia 2016 r., w W., wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzili w błąd pracowników A. S.A. co do sytuacji majątkowej wnioskodawcy, składając oświadczenie o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, w którym wskazano, że P.Z. pozostaje zatrudniony na umowie o pracę w P. Sp. z o.o. z siedzibą w W. i osiąga dochód w wysokości 6.400 złotych netto miesięcznie, a także potwierdzając telefonicznie te fakty innemu pracownikowi banku, usiłowali doprowadzić A. S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 115.000 zł, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i w zw. z art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. (pkt XIV);
13. w dniu 14 czerwca 2016 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci kredytu od A. S.A., wprowadził w błąd pracowników tego banku przedkładając we wniosku o nr [...] pisemne oświadczenie o istotnym znaczeniu dla uzyskania kredytu, w którym wskazał, że pozostaje zatrudniony na umowie o pracę w G. Sp. z o.o. z siedzibą w W. i osiąga dochód w

wysokości 3.550 złotych netto miesięcznie, w sytuacji kiedy umowa o pracę na okres próbny wygasła w dniu 31 maja 2016 roku, przez co usiłował doprowadzić A. S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 1.267 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odrzucenie wniosku, tj. o popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i w zw. z art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. (pkt XV).

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z 7 czerwca 2022 r., sygn. akt V K 271/18,

1. oskarżonego P.Z. uznał za winnego tego, że działając wspólnie i w porozumieniu z J.M., w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścił się ciągu przestępstw opisanych w pkt. III, IV, V, VI, VII, VIII i XIV, a także sam dopuścił się czynu opisanego w pkt. XV, wyczerpujących znamiona czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k., za które wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 150 dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł (pkt 8 wyroku);
2. oskarżonego P.Z. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. IX, którego dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z J.M., czym wyczerpał znamiona przestępstw z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł (pkt 9 wyroku);
3. oskarżonego P.Z. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt X, którego dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z J.M., czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł (pkt 10 wyroku);

4. oskarżonego P.Z. uznał za winnego tego, że działając wspólnie i w porozumieniu z J.M., w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścił się ciągu przestępstw opisanych w pkt. XI, XII i XIII, wyczerpujących znamiona czynów z art. 286 § 1 k.k., za który przy zastawianiu art. 91 §1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł (pkt 11 wyroku);
5. na mocy art. 91 § 2 k.k. w miejsce orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny wymierzył oskarżonemu P.Z. karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł (pkt 12 wyroku);
6. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec m.in. oskarżonego P.Z. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej popełnionymi wspólnie z J.M. przestępstwami poprzez solidarną wypłatę na rzecz wymienianych pokrzywdzonych określonych w wyroku kwot (pkt 14 wyroku);
7. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K.Ć. kwoty 4.354,20 zł, obejmującą 23% podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu P.Z. z urzędu (pkt 15 wyroku);
8. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił m. in. tego od zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarbu Państwa (pkt 16 wyroku).
Apelację od tego wyroku wniósł m. in. obrońca P.Z., który zarzucił:
 1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:
 1. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranych w sprawie dowodów, a to poprzez:
 - odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. Z. w części, w której ten opisywał okoliczności towarzyszące wizytom w bankach oraz czynnościom zmierzającym do uzyskania kredytów, jak też stopień swej świadomości oraz motywację, co skutkowało błędnym uznaniem, że oskarżony zdawał sobie w pełni sprawę ze swojego przestępczego

zachowania oraz zmierzał do osiągnięcia w ten sposób korzyści majątkowych;

- odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P.Z. w części, w której to oskarżony odnosił się do sposobu funkcjonowania V., podczas gdy jak wynika ze spójnych wyjaśnień oskarżonego P.Z., jak i zasad logiki działalność ta prowadzona była na polecenie J.M., który to faktycznie kierował wspomnianą działalnością oraz zapewniał oskarżonego P.Z. o zamiarze spłaty zaciągniętych zobowiązań;
- nienależyte uwzględnienie dowodu z zeznań świadka E.E. dotyczących między innymi stwierdzenia, iż „J.M. był dobrym manipulantem i aktorem oraz łatwo jednoczył ze sobą ludzi” pomimo faktu, że dowód ten został uznany za wiarygodny w związku z czym powinien stanowić podstawę dokonanych ustaleń faktycznych;
- nienależyte uwzględnienie dowodu z nagrania rozmowy telefonicznej przeprowadzonej w dniu 21 grudnia 2016 r. między J.M. przedstawiającym się jako P.K. z pracownikiem P., w której ww. wyraził zainteresowanie zaciągnięciem kredytu co wyraźnie wskazuje na to, iż osobą odpowiedzialną za zaciągane zobowiązania oraz uzyskiwane z tego tytułu korzyści był ww. J.M.;

2. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powodów odmowy waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P.Z., w tym zwłaszcza zaniechanie sprecyzowania z jakimi dowodami depozycje oskarżonego mają być sprzeczne;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego wyroku, polegający na:

1. błędnym przyjęciu, iż P.Z. działał z zamiarem bezpośrednim popełnienia przypisanych mu czynów, podczas gdy z zarówno z wyjaśnień oskarżonego jak i okoliczności sprawy wynika, że jego intencją była spłata zaciągniętych zobowiązań;
2. bezzasadnym przyjęciu, iż oskarżony P.Z., składając wnioski kredytowe w oznaczonych w wyroku bankach działał z bezpośrednim zamiarem kierunkowym doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem;

3. błędnym przyjęciu, iż oskarżonemu P.Z. w chwili składania wniosków kredytowych jak i podczas zawierania przedmiotowych umów towarzyszył zamiar niespłacania ww. zobowiązań;
4. błędnym przyjęciu, iż oskarżony P.Z. dopuścił się zarzucanych mu czynów wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, a ich celem miało być doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia środkami majątkowymi oraz wyłudzenie kredytów, podczas gdy zarówno zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jak i zasady doświadczenia życiowego wskazują na to, że P.Z. nie miał wiedzy ani świadomości w kwestii przestępczego charakteru działalności J.M.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, po rozpoznania apelacji m. in. obrońcy tego oskarżonego, wyrokiem z 9 maja 2024 r., sygn. akt II AKa 399/22, zaskarżony wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy (pkt 1), rozstrzygając jednocześnie w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu przez obrońcę z urzędu a także w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego (pkt 2 i 3).

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca P.Z., który zaskarżył przedmiotowy wyrok w części dotyczącej tego skazanego, zarzucając:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k., art. 7 k.p.k., polegające na zaakceptowaniu przez Sąd odwoławczy w kontroli odwoławczej z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów ustaleń faktycznych sądu I instancji oraz dokonanych na ich bazie ocen prawnych zachowań oskarżonego i przypisanie mu sprawstwa zarzuconych czynów, podczas gdy ustalenia powyższe dokonane zostały z naruszeniem zasad swobodnej oceny dowodów, albowiem prawidłowa ocena powinna prowadzić do wniosku, iż oskarżony nie miał świadomości, że jego działania wyczerpują znamiona przestępstwa, albowiem był on wprowadzany w błąd przez J.M. co do istoty podejmowanych działań;
2. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k., art. 7 k.p.k., polegające na zaakceptowaniu przez Sąd odwoławczy w kontroli odwoławczej z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów w zakresie, w którym

Sąd Apelacyjny w Katowicach odmówił wiarygodności wyjaśnieniom P.Z. w zakresie, w którym tenże wyjaśnił w toku postępowania swoją rolę w relacji z J.M., a zwłaszcza to, iż to J.M. działając w zamiarze popełnienia czynów zabronionych wprowadzał P.Z. w błąd co do faktycznej roli jaką tenże miał pełnić w przedsięwzięciach gospodarczych J.M., a w konsekwencji Sąd Apelacyjny zaakceptował ustalenia Sądu Okręgowego, iż P.Z. i działał w zamiarze oszukania pokrzywdzonych a zwłaszcza miał m.in. świadomość przedstawiania pokrzywdzonym nieprawdziwych danych co do zatrudnienia go w spółce J.M. oraz uzyskiwanych tam dochodów.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Okręgowy w Katowicach w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna, dlatego podlegała oddaleniu na posiedzeniu, zgodnie z art. 535 § 3 k.p.k.

Stosownie do treści art. 519 k.p.k. kasację wnosi się wyłącznie od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, co jednoznacznie też oznacza, że zarzuty sformułowane w tym nadzwyczajnym środku zaskarżania muszą być skierowane wprost pod adresem orzeczenia sądu odwoławczego, a dla swej skuteczności powinny dotyczyć uchybień z art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. (art. 536 k.p.k.). W sprawie niniejszej nie stwierdzono wystąpienia żadnej z przesłanek stanowiących bezwzględne przyczyny uchylenia zaskarżonego wyroku, natomiast podniesione przez skarżącego w kasacji zarzuty rażącego naruszenia prawa, tj. art. 433 § 2 k.p.k.

i art. 457 § 3 k.p.k., których miał się dopuścić Sąd odwoławczy, okazały się bezpodstawne.

O obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy sąd II instancji w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zawrze argumentacji odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. Podzielanie przez Sąd II instancji dokonanej oceny dowodów i wynikających z nich ustaleń faktycznych, a tym samym brak akceptacji dla zarzutów sformułowanych pod adresem Sądu *meriti*, nie stanowi - samo przez się - o braku rzetelności kontroli odwoławczej. Postępowanie apelacyjne nie służy bowiem spełnieniu wszystkich oczekiwań i postulatów skarżących, a jedynie tych, które w realiach sprawy znajdują uzasadnienie w wadliwości postępowania i rozstrzygnięcia sądu I instancji.

Sąd odwoławczy wskazał natomiast, że argumenty obrońcy P.Z., które zmierzały do wykazania, że oskarżony był niczego nie świadomą ofiarą przestępczej działalności drugiego ze sprawców – J.M., który nie tylko był pomysłodawcą, zawiadywał i organizował poszczególne etapy tego procederu, ale także miał wykorzystać naiwność i brak właściwej orientacji wymienionego, jako sprzeczne z zebranymi w tej sprawie obiektywnymi dowodami, nie zasługiwały na uwzględnienie. Tezie o braku świadomości po stronie oskarżonego odnośnie współuczestniczenia w przestępczej działalności, przeczyły w szczególności takie okoliczności jak to, że P.Z. i jako osoba wykształcona, mająca doświadczenie we współpracy z podmiotami obrotu gospodarczego, zawiązał spółkę V. – w skrócie V., której był jedynym udziałowcem. Podmiot ten nie został jednak zarejestrowany właściwie, w szczególności nie figurował w grupie płatników w ZUS, ani też nie przedłożono właściwemu urzędowi skarbowemu jego dokumentacji rejestracyjnej. Spółka nie prowadziła żadnej działalności gospodarczej, i była jednym z tych podmiotów, które – jako tzw. „słupy” – zostały wykorzystane do późniejszej działalności, polegającej na wyłudzeniu kredytów, pożyczek, czy pozyskiwaniu luksusowych telefonów.

Jak przytaczał w pisemnych motywach Sąd odwoławczy, sam P.Z. wyjaśniał, że spółka została zawiązana w czasie, gdy był on bezrobotny i istniała raptem dwa

miesiące. Okoliczności jej powstania, a zwłaszcza brak spełnienia wszystkich wymogów rejestracyjnych był od samego początku dobrze mu znany, jednocześnie nigdy tego nie starał się zakwestionować i zweryfikować. Powyższa świadomość, nie przeszkadzała jednocześnie w przedkładaniu sfałszowanej dokumentacji w bankach i na tej podstawie ubiegania się o kredyty ani też nie kolidowała z pobieraniem luksusowych i kosztownych telefonów, które niezwłocznie były przecież odsprzedawane za zdecydowanie zaniżoną cenę. Oskarżony otwarcie przyznawał bowiem, że podejrzewał, iż M. zrobił z niego „słupa”, a pomimo tego nadal podpisywał umowy, pobierał telefony i brał udział w ich sprzedaży. Wyjaśnienia obu oskarżonych, przy czym, każdy starał się obciążyć drugiego, świadczą o istotnej roli każdego z nich w przestępczej aktywności realizowanej w ramach współsprawstwa (art. 18 § 1 k.k.). Obaj także działali z pełną świadomością sprzecznych z prawem zabiegów drugiego, zmierzających do osiągnięcia konkretnego, wspólnego celu, w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej. Sąd ten zasadna konstatacja Sądu odwoławczego, że oskarżeni nie mieli zamiaru wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań finansowych, ich zachowania wzajemnie się natomiast uzupełniały, prowadząc do dokonania przestępstw oszustwa (art. 286 § 1 k.k.), również przy użyciu sposobów, o jakich mowa w art. 297 § 1 k.k. Argumentacja zatem sprowadzająca się do forsowania tezy, iż P.Z. stał się ofiarą manipulacji i bezgranicznej ufności wobec partnera, co niejako miałoby wykluczać jego odpowiedzialność, nie mogła być skuteczna, jak słusznie akcentował w swym uzasadnieniu Sąd Okręgowy.

Uwzględniając powołane stanowisko i argumenty, należy nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, jakoby Sąd Apelacyjny w Katowicach naruszył którykolwiek ze wskazanych wyżej przepisów określających standardy kontroli instancyjnej, gdyż w sposób wszechstronny i wyczerpujący rozważył wszystkie zarzuty i wnioski podniesione w apelacji obrońcy, zaś stanowisko swoje prawidłowo uzasadnił.

Kasacja obrońcy w sposób niedopuszczalny zmierzała w istocie więc do spowodowania ponownej kontroli orzeczenia Sądu nie drugiej, lecz pierwszej instancji, co jest sprzeczne z przytoczonymi na wstępie regułami wnoszenia kasacji (art. 519 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k.), i jako taka nie mogła też doprowadzić do podważenia rozstrzygnięcia Sądu II instancji.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględniania kasacji, rozstrzygnięto jak w pkt. I postanowienia, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego.

[PŁ]

[r.g.]